

כטנים רבים ליוו את אברהם בכר, מאמן הפועל הליאביב כאשר החליט בתחילת העונה, להזרים דם צעיר לקבוצה. מבחינה מציאותית היה צעדו של המאמן הצעיר בלתי נמנע. זאת, מאחר שהקבוצה היתה בארבע השנים האחרונות על סף ירידה. אולם, משהו השתנה סוף-סוף ה' עונה בהפועל תל-אביב.

נסיונו של המאמן עלה יפה. עתה מדוי רגת הקבוצה במקום השני, כשהיא דולקת בעיקבות מכבי תל-אביב, יריבתה ה' מושבעת.

הצעירים בהפועל תל-אביב הם כיום נותני הטון בקבוצה, וחפסו את מקומם של הוותיקים אשר התקשו לחץ את ה' קבוצה מאימת התחית. גיל לנדאו הוא אחד הצעירים האלה.

בשבת האחרונה היה גיל לנדאו גיבור קבוצתו, כשהבקיע שני שערים לרישתה של הפועל עכו, מתוך ארבעה השערים — ללא מענה — שכבשה קבוצתו.

למרות שהוא בן 18 ועומד להתגייס לצה"ל בעוד כשלושה חודשים, קורא לו הקהל בבלומפילד "ילד". אבל גיל (ג'י) לנדאו, כדורגלן ברוך-הכשרון של הפועל תל-אביב הוא לא סתם ילד. גילי נחשב בהפועל תל-אביב כילד-פלא למן ה' רגע שבו דרכה רגלו במועדון. בהפועל תל-אביב אומרים עליו, שבעוד שנה שנתיים — כשיגדל ויתפתח — אורי מלי מיליאן לא יגיע אפילו לקרסוליו.

מי שלומד להכיר את הנער הצנום ויפה-התואר, נוכח שגילי בעצם אינו ילד. הסיפור האמיתי שונה לחלוטין. הוא בא לידי ביטוי בהתייחסותו למישחק הנערך בשבת, ובייחוד לסדר-יומו עד עלותו על כר-השדה.

בלי טובות

מהאגודה

יום השישי של גילי מתחיל בשעה שבע בבוקר. כבוגר-תיכון, שחציו שנה הפרידה בין סיום לימודיו להתגייסותו לצה"ל, הוא יוצא מדי יום ביומו לעבוד. גילי לא ביקש ג'וב קל מאגודתו, כמו אחרים מחבריו לקבוצה. הוא עובד קשה למדי. את הכסף אין הוא מרוויח ב' קלות.

כל חברי, הוא מספר, "החליטו להת' גייס לנח"ל. אני החלטתי להתגייס בחור' דש פברואר. אם הייתי מתגייס איתם — לפני פתיחת העונה — הייתי הורס את הקאריירה שלי. עכשיו יש לי זמן כל שעות היום, ואני עובד כפועל במפעל קטן לקונפקציה".

ביקור חטוף במקום-עבודתו של גילי מגלה, כי נערי-הפלא של הכדורגל היש' ראלי אינו "מתבייש" לשאת — בשעת

„גיל - לנדאו! גיל לנדאו! מריעים הרבבות לכוכבה החדש של הפועל ת"א

גילי הגואל

הצורך — גילי יבד על כתפיו הצנומות, ולעשות ככל המוטל עליו.

את יום עבודתו ביום השישי בשבוע מסיים גילי בשעה אחת בצהריים. לכאורה, תם יום-העבודה, אולם, לא כך הוא. גיל ממהר משם לקיוסק של הוריו, כדי שאמו תוכל להתפנות לעבודות הבית.

הקיוסק של מיישפתת לנדאו — השוכן בצומת הרחובות עויאל-דניאל בבתיים — מלא ביום השישי בצהריים בלקוחות. אהדי-הכדורגל מנצלים את קנייתם לרגע של היכרות עם הכוכב הצעיר. זאטוטים עוברים שוב ושוב בקירבת הקיוסק, ומת' בוננים בהערצה בגילי, אשר מסמל עבורם את שיא חלומם — להיות כוכב-כדורגל.

24 שעות לפני עלותו על כר-השדה, שם יצפו בו מעריציו בעיניים כלות, עובד גילי כחוננוני, לצד אביו. יש מן הלקוחות הבאים לפסטט קצת, "אפילו אלה ש' באים לנדנד", אומר גילי, "צריכים להת' ייחס בידדות. אחרת, יחשבו שאני מרים את האף".

בשעה ארבע הוא חוזר לביתו, הנמצא בקירבת הקיוסק. עייף ורצוף הוא משי' תרע על המיטה. את הפגישה עם החברה הוא דוחה לשעה-שעתיים מאוחר יותר. חברתו יהודית, תלמידת כיתה י' בבית' הספר רמות בבתיים, מבינה אותו היטב. בשעה שש מגיעה יהודית, מאותה שעה ואילך הם שייכים זה לזה. "לפני שנה וחצי הכרנו ברחוב", הם מתודדים, אך בדיוק, זאת הם מסרבים לגלות.

צילצול-טלפון מסורתי מבשר שגילי, הוריו ויהודית מוזמנים לארוחה הניגית אצל אחת משלוש אחיותיו של גילי. ה' מארחת התרנית היא לאה בת ה'22, שאף היא מתגוררת בבתיים.

הרגעים המעטים שלפני הארוחה ה' מישפחתית מקדשים ליהודית, נערה דקת' גו בעלת שיער שחור קצוף. גיל מפעיל את המערכת הסטריאופונית, נוטל לידיו את הגיטרה, ומבצע בקפדנות את להיטי' להקת כוורת הנערצת עליו.

המישפחה נפגשת בארוחה. גילי, ה' בנימין של המישפחה, הוא שיא גאותה. שלוש אחיותיו — לאה, גירה וברכה —

בעבודה גיל לנדאו נראה כשהוא נושא על גבו גילי-אריג, בית-החרושת לקונפקציה, שבו הוא מועסק כפועל עד לגיוסו לצה"ל. בקרוב.

משתוללת ביציעים, אך מדי-פעם היא מצטרפת לעידודם הקולני של אוהדי הפור' על תל-אביב. "כשהוא שוכב שרוע על ה' ריצפה, אני קצת מתוהה", היא אומרת.

בשעה עשר בבוקר נפרד גילי מחברתו וממישפחתו. בדרך-כלל, נוהגת קבוצתו לסעוד ארוחת-בוקר קלה, עד אחרי המיש' חק. אם תנצה הקבוצה, היא תוזמן לארוחה במיסעדה סמוכה לאיצטדיון בלומפילד. כאן מתחיל חלקה השני של השבת. השלב הבא יהיו 90 הדקות, אותם רגעים עם החברה, של השקט שלפני הסערה.

בקבוצת הפועל תל-אביב, ובמיוחד ב' קרב אוהדיה, נחשב גיל לנדאו כבן-טיפוח' חים של האגודה, שסבלה בשנים האחרונות מהיעדר כישרונות צעירים. אך מה ש' מפליא הוא, שעד גיל עשר — לפני ש' הצטרף לקבוצת-הילדים של הפועל תל-אביב — הוא השתייך דווקא אל מחנה אוהדי מכבי תל-אביב.

הקהל צועק:

ילד!

כשמע מפי חבריו שחקן בקבוצת-הילדים בהפועל תל-אביב זוכה להיכנס חניס-אינ-כסף לאיצטדיון בלומפילד כדי לראות את האלילים, החליט גילי להצטרף להפועל, מאמני-הנוער שטיפחווהו, ראווה תמיד כאשרקציה. זאת, תודות למידותיו הגופניות שלא עמדו ביתס ישר לתכוננ' תיו, מאוזמתמיד היה גילי ילד צנום, בעל מהירות, טכניקה מעולה ובעיטה חזקה לשער.

בסוף כיתה ח' קפץ גילי שלב, בהפועל תל-אביב החליטו לצרפו לקבוצת-הנוער, שהגיל המירבי בה היה 19. הוא שיחק, ומשחק, לרוב קיצוני, כבר בכיתה י' החל משחק בקבוצה הבוגרת של הפועל תל-אביב. הקבוצה, שסבלה אז ממשב' רים וריחפה עלה סכנה ירידה, החזירה אותו לשורות קבוצת הנוער.

בעונה זו, כשקבוצתו, הפועל תל-אביב, עלתה על דרך-המלך וצועדת במקום ה' שני, גילי הוא אחד מגואליה. הופעתו של הנער בעל ה"בייבי-פיס", הפכה אותו הכדורגלן הפופולארי ביותר בהפועל תל-אביב.

כשקורא לו הקהל "ילד", הוא נראה ספק נפגע ספק צוחק בליבו. כך קרה בשבת האחרונה, מול הפועל עכו, שב' פתיחת המישחק קרא לעברו אוהד עכואי באיצטדיון בלומפילד: "ילד, שכחת לנגב את החלב מהשפתיים!"

לא חלפו ארבע דקות מפתיחת המישחק, וגילי בלם לאיחד העכואי את הפה, ב' כובשו את השער הראשון — מתוך ה' ארבעה שנכבשו — לרישתה של הפועל עכו.

שעד לפני שנים אחדות לא היה להן כל מושג בכדורגל, מתחילות לתפצץ אותן בעצות: "גילי, היוזהר על הרגליים שלך", אומרת האחת. כשכולם משיקים כוסות, אומרת האחרת: "גילי, שתכניס הרבה גולים".

בשעה תשע בערב נפגשים גילי ויהודית עם כל החברה, כמה בוגרי גימנסיה שהחליפו את התילבושת התכולה האחידה בתלבושת אחידה אחרת: המדים. הם הקי' מו גרעין נח"ל ברמת הגולן. משוחחים על שני נושאים: חוויות צבאיות, וכדורגל.

"גילי", אומר לו חברו דרוו, "טוב ש' אתה לא אוכל את החרא הזה. זו כזאת קריעת-תחת, שאין לך מושג. טוב שאתה כדורגלן." חבר אחר אומר לו: "מחר, מול הפועל עכו, מיוהר! עוד עלולים לקצור לך את הרגליים".

לוח-זמנים

קפדני

כפי הוראת מאמנו, אברהם בכר, חייב גילי להיות בליל-שבת בעשר וחצי במיטה. גילי, כשחקן ממושמע, עומד בלוח-הזמנים, אך לא לפני שהוא מלווה את יהודית אל ביתה. "ככדורגלן", אומר גילי, "אני חייב לשמור על אור-חיים ספורטיבי. אני כבר רגיל לזה, כך הויכנו אותי בקבוצת-הילדים של הפועל תל-אביב. גם לא יהיה נעים לי, אם מישהו מחברי ההנהלה יצלצל לביתי אחרי השעה עשר וחצי, ואני לא אהיה בבית".

בשבת בבוקר, מופיעה יהודית שוב. היא מבטיחה לבוא למישחק. יהודית מלווה את גילי בכל מישחקי-הבית של הקבוצ' צה, ולפעמים אף נוסעת איתו למישחקי' החוץ. כתברה של כדורגלן צעיר ומפורס' סם, היא גאה למדי: "ביום ראשון", היא מספרת בביישנות, "אני זוכה במטר של שש מחמאות. כמובן, רק אם קבוצתו של גילי ניצחה. אני זוכה להרבה לחיצות-ידיים וטפחות-שכם במיוחד מהבנים בבית' הספר".

יהודית מעידה על עצמה שהיא אינה

עם החברה יהודית, שאותה הכיר בפגישה מיקרית ברחוב, השניים נאלצים להיפרד מדי ליל-שבת, כי גילי מקדים ללכת לישון.